

**ONDER
DE
MAGNOLIA**

roman

T. I. LOWE

Proloog

1987

In de kapel passen hooguit dertig mensen. De gemeente is aan het eind van de negentiende eeuw gesticht door mijn overgrootvader, die naast tabaksplanter ook een enthousiast lekenprediker was. Omdat het leven op de plantage weinig vrije tijd kende, bouwde hij deze kapel op het terrein, als heiligdom voor zijn personeel en zijn eigen gezin. Na zijn dood werd hij opgevolgd door mijn grootvader. Mijn vader is de derde generatie, en daarmee de derde voorganger van de gemeente.

Volgens mijn broer Phoenix lijkt de kapel precies op de school uit *Het kleine huis op de prairie*. Hij heeft zijn best gedaan mama over te halen ons daar les te geven, maar zij wilde niet dat we ons hele leven op de boerderij doorbrachten, dus moesten we gewoon naar school.

Hier in Magnolia, South Carolina, scheppen ze graag op over het actieve kerkelijke leven. Aangezien er op elke straathoek een kerk staat, is er altijd wel iets om over op te scheppen. De Eerste Baptistengemeente van Magnolia, de Eerste Presbyteriaanse Kerk, de Eerste Methodistenkerk... een heleboel Eerste Kerken.

Niemand schept echter op over Dave Foster en zijn gemeente op Nolia Farms. 'De Eerste Uitschotkerk van Magnolia' wordt hij spottend genoemd. Pa zegt dat het hem niks uitmaakt. Hij maakt zich nooit druk over wat mensen zeggen.

Nee, hij heeft wel wat anders aan zijn hoofd dan burgerlijk geroddel.

Terwijl de piano tot leven komt, ga ik rechtop zitten en tuur de kerkbanken af. Eerlijk is eerlijk: die bijnaam is niet helemaal uit de lucht gegrepen. Al het uitschot van Magnolia is hier immers te vinden.

Een waarzegster die van toverij beschuldigd wordt. Check.

Een ex-gedetineerde met een glazen oog. Check.

Een atheïstische gelovige met een Pools accent. Check.

De plaatselijke begrafenisondernemer, aan wiens seksuele oriëntatie getwijfeld wordt. Check.

De plaatselijke sloerie met een voorliefde voor neonblauwe oogschaduw. Check.

Een arm boerengezin met veel te veel kinderen. Check.

Een geschifte voorganger. Check.

Op dit moment slooft die laatste zich op de valse piano uit alsof hij Jerry Lee Lewis zelf is. Met schokkende schouders en lange benen die in de maat op en neer bewegen, zingt hij een snelle versie van 'Welk een vriend is onze Jezus', en hij sleept de hele gemeente mee.

Mij niet.

Ik ben immuun voor zijn theatrale gedoe. Daarom richt ik mijn aandacht op de magnoliakrans die aan de balk boven de avondmaalstafel hangt. De zon schijnt door het dunne glas van de ramen naar binnen en doet de wasachtige bladeren glanzen. Daardoor zien de versleten planken vloeren en de afbladderende witte verf er ineens opzettelijk uit, alsof we bewust gekozen hebben voor een antieke stijl. Die krans is een creatie van Charlotte. Vaak betrap ik mijn zusje erop dat ze met een brede glimlach op haar gezicht naar dat reusachtige misbaksel kijkt. Als ik opzij kijk, zie ik dat ze dat nu ook doet en dat ze er blij van wordt. Ik niet. Onwillekeurig zie ik die krans niet als decoratie, maar als monument voor een akelige herinnering. De steunbeugel waarmee de balk gerepareerd is, valt nauwelijks op, maar ook zonder een glimp van het metaal

op te vangen weet ik dat hij er zit. En waarom.

Snel wend ik mijn blik af en concentreer me op een hoofd vol blonde krullen, netjes kort geknipt en gekamd. Ik zou niets liever doen dan die krullen in de war maken tot ze weer net zo slordig zitten als in onze tijd samen. De zoon van de burgemeester is de enige in deze kapel die als normaal beschouwd wordt, maar dat hij hier bij ons, buitenbeentjes, is en twee banken voor mij zit, alsof hij hier de baas is, betekent dat hij nog gekker is dan wij allemaal.

Voordat ik er erg in heb, kijkt hij achterom en betrapt me. Ik verwacht zijn typerende scheve grijns, met kuiltjes in zijn wangen, maar Vance Archer Cumberland fronsst zijn wenkbrauwen. Zijn groene ogen schitteren niet, zoals anders.

Ik schud mijn hoofd en kijk hem streng aan. Vandaag niet. Ook hij schudt zijn hoofd, berustend. Hij is te knap om zo treurig te kijken, en ik zou hem graag gelukkig maken. Het is tenslotte alleen aan mij te wijten dat hij ongelukkig is. Maar het heeft geen zin om hem aan het lijntje te houden. Tijdverspilling. Het kan nooit iets worden.

Intussen zie ik vanuit mijn ooghoek een felroze flits en ik verbreek het oogcontact. Charlotte zit met haar benen te wiebelen in een tempo waardoor ze zo van de bank zou kunnen vallen. Nu is ze nog klein, maar ze is al dertien, dus dat zal binnenkort waarschijnlijk veranderen. Als het net zo gaat als bij mij, zal ze onvermijdelijk een groeispurt maken zodra ze in de puberteit komt.

‘Zit stil,’ mompel ik vanuit mijn mondhoek, en ik tik met mijn Birkenstock tegen haar doorschijnende roze sandaal.

Charlotte puft verontwaardigd, maar haar benen komen tijdelijk tot rust. Ze pakt het uiteinde van haar donkerbruine vlecht en begint ermee te friemelen. Mijn zusje is mijn tegenpool. Preuts, dol op jurken en op schoenen die alleen maar goed zijn om zweetvoeten en blaren van te krijgen. Vandaag combineert ze de kantachtige plastic sandalen met een gebloemd zonnejurkje.

Ik word al zolang ik me kan herinneren een wildebras genoemd. Ik haat jurken en kies altijd voor praktische schoenen. Mijn kleding voor naar de kerk bestaat vandaag uit een corduroy broek met wijd uitlopende pijpen uit mama's kant van de kledingkast en een wit T-shirt met V-hals van pa. Elegant genoeg voor mij. Charlotte, die wijsneus, zegt dat ik in de zeventiger jaren ben blijven steken. Ze weet niet half hoezeer ze gelijk heeft. Ik zou er alles voor overhebben om terug te gaan in de tijd.

Wij zijn de enige meisjes in ons grote gezin, dus je zou denken dat we een goede band met elkaar hebben. Misschien zou dat zo zijn als we minder dan zes jaar scheidden, of als ik wat meegaander was...

Pixy botst tegen mijn been, knort en ploft neer op de versleten vurenhouten vloer, naast mijn voeten. Ze ruikt naar aarde; haar geur vermengt zich met die van de citroenolie die ik gisteren gebruikt heb om de kerkbanken mee in te wrijven. Ik probeer haar meer vloerruimte te geven, maar ze schuift weer dichterbij me toe, met haar neus op mijn voet. Pixy heeft een identiteitsprobleem: ze is ervan overtuigd dat ze een vederlicht dwergpoedeltje is. Dat klopt niet. Pixy is een stevig hangbuikzwijn.

De rest van het stadje beschouwt ons als uitschot, en blijkbaar zien ze onze boerderij als dierenasiel. Ik kijk nergens meer van op. Vier jaar geleden trof ik Pixy aan bij onze brievenbus, vastgemaakt met een touw. Dat was nog een eind bij het huis vandaan, want we hebben meer dan driehonderd hectare grond.

Er is ook wel eens een gestolen auto achtergelaten op het westelijke veld. Toen heeft pa de politie gebeld. En dat had hij misschien wel vaker moeten doen, maar de meeste verrassingen pakt hij op zijn eigen, unieke, Dave Foster-manier aan.

‘Wauw, de Heer is goed!’

Die woorden brengen me terug in het hier en nu. Ik zie dat

pa de piano verlaten heeft. Nu staat hij achter de lessenaar, of beter gezegd: hij torent er bovenuit.

Met zijn lengte van twee meter en zijn brede, krachtige schouders is pa een ware reus. Vanwege zijn ruige zwarte baard en bijbehorende dikke haardos wordt hij vaak Paul Bunyan genoemd, naar de legendarische houthakker uit Amerikaanse volksverhalen. Ik ben zijn trouwe hulpje, en ik ben altijd bij hem in de buurt. Toen ik klein was, liep ik altijd achter hem aan om me te koesteren in de zonnestralen die hij met zich mee leek te dragen. Tegenwoordig doe ik het vooral om hem in de gaten te houden voor het geval de schaduw doorbreekt.

Paul Bunyan wordt natuurlijk altijd vergezeld door zijn grote blauwe os. Daarom vind ik het niet beledigend dat ik, als pa's trouwe metgezel, met de bijnaam Ox opgezadeld zit. Tenslotte ben ik een meter vijfenzeventig en behoorlijk gespierd, en het is geen geheim dat ik even sterk en koppig ben als een os.

Een koor van 'Amen!' en 'Prijs Hem!' klinkt om me heen terwijl pa de tranen van zijn wangen veegt. Hij huilt alleen als hij blij is, maar daar zal ik hem niet om veroordelen.

Zelf heb ik geen tranen meer, niet in goede en niet in slechte tijden. Ik heb me weleens in het pakhuis verstopt om mezelf keihard in een arm te knijpen tot ik een blauwe plek kreeg, alleen om te kijken of ik nog kon huilen. Maar nee, al mijn tranen zijn verdwenen. Zoals er de laatste jaren zoveel uit mijn leven verdwenen is.

'De Heilige Geest roept ons op om te getuigen!' Pa's stem galmt door de kleine ruimte. De ramen rammelen van zijn enthousiasme en de kleine gemeente stemt luidkeels met hem in.

Phoenix, die op de bank achter mij zit met Boston en Raleigh naast zich, kreunt: 'Zo komen we hier nooit weg.'

Ik kijk achterom om hem met een strenge blik het zwijgen op te leggen. Peg is maar twee jaar jonger dan ik, hij doet graag stoer en heeft vaak een grote mond, maar gelukkig toont hij nu nog wat respect. Hij knijpt zijn lippen op elkaar.

De preek begint bij Genesis, springt vooruit naar Filippen-

zen, zigzagt dwars door de evangeliën en spoelt terug naar Jesaja. Na een uur is pa doornat van het zweet, zijn denim overhemd toont het bewijs van zijn vurigheid. Links van mij zit de jongste tweeling te brommen. Deze jongens zijn nog maar zes, dus ik vind het al indrukwekkend dat ze allebei nog wakker zijn.

Knox trekt aan mijn mouw. 'Ox, ik heb honger.'

Ik kijk naar zijn sproetige neus, die hij in rimpels trekt. Zijn mond staat een klein beetje open, net genoeg om te zien waar hij een voortand mist. Nash, zijn tweelingbroer, ziet er precies zo uit, met grote blauwe ogen en dik, donkerbruin haar. Zelfs hun voortanden wisselen ze identiek. Ik heb op alles gerekend, dus ik haal een pakje hartige crackers uit mijn zak. Pixy wordt net lang genoeg wakker om er een weg te grissen. De rest is voor de tweeling.

Zonder enige pauze gaat pa van preken over op zingen en daarna preekt hij weer verder. Begrijp me goed: hij is een indrukwekkend goede spreker en zanger. Hij weet iedereen te boeien als hij goed bij zinnen is. Maar dat komt steeds minder vaak voor.

Hoe zijn we hierin terechtgekomen? Komen we hier ooit nog uit?

Die vragen achtervolgen me de laatste tijd, nu alles onherroepelijk uit de hand lijkt te lopen. Konden we maar terugbladeren naar de tijd waarin ons leven eenvoudigweg gelukkig was...

Nachtenlang konden we plezier maken in de zwemkuil achter het bosje aan de rand van de plantage. We hadden alleen de maan en de sterren als lichtbron, wat de hele ervaring nog spannender maakte.

We bekogelden elkaar met tabaksrupsen tot we onder de drab zaten en nog een keer moesten gaan zwemmen.

Vol heimwee denk ik terug aan de lome zondagmiddagen op de veranda voor het huis.

Aan mama die regelmatig de slappe lach kreeg en niet kon

ophouden tot ze iedereen in huize Foster aangestoken had. We lachten tot de tranen ons over de wangen liepen en we buikpijn kregen die alleen overging met een van de over-de-datums chocoladecakejes die mama altijd in de kinderwagen meesmokkelde uit de supermarkt...

Als onschuldige tiener genoot ik volop van die gelukkige tijden. Helaas hadden ze een uiterste houdbaarheidsdatum, net als cakejes. Het geluk is gedoofd en sindsdien is nergens meer iets aan. Maar als je geen geld hebt, kun je geen verse cakejes kopen. We hebben maar te slikken wat het leven op ons pad brengt.

De waarzegster

Oktober 1980

Edith Foster was een wandelend reclamebord voor de hippie-leefstijl. Haar goudbruine ogen hadden meestal een afwezige uitdrukking. Toch was ze nooit onder invloed van verdovende middelen, hooguit 'high' van het leven zelf. Deze vrije geest trok zich er niets van aan dat er een nieuw decennium was aangebroken, een periode waarin iedereen méér wilde. Alles moest groter, feller, stralender. Daar deed mama niet aan mee. Ze droeg haar lange blonde haar nog altijd los, met een scheiding in het midden en zonder de lange pony die in de mode was, en ze weigerde dikke lagen make-up te gebruiken. Ze stemde de radio altijd af op relaxte muziek uit de jaren zestig en zeventig en nooit op de hiphop en newwavegeluiden die de ether overspoelden.

Mijn ouders zeiden dat ik als twee druppels water op haar leek, maar dan zonder die dromerige blik en tevreden glimlach. Als tiener keek ik eigenlijk altijd waakzaam en een beetje chagrijnig.

Die middag keek ik nog chagrijniger dan anders. Mama zat, ondersteund door kussens, rechtop in het grote bed. Met het madeliefje dat Charlotte haar gegeven had achter haar oor zag ze eruit als een hippiekoningin.

'Austin, het is een prachtig overgangsritueel dat elke vrouw meemaakt.' Mama legde haar hand om mijn pols om me te

betrekken in een gesprek waar ik niets van wilde weten. Ik keek naar de stemmingsring om haar wijsvinger en zag dat de steen helderblauw was. Bij haar altijd. Toen ik een keer plagend zei dat die hele stemmingsring onzin was en dat de steen alleen maar blauw kon zijn, stond ze erop dat ik hem om zou doen. Bij mij werd de steen gitzwart.

‘Mama –’

‘Het is een natuurlijk proces waarin je lichaam zich voorbereidt op –’

‘Mama!’ Ik probeerde me los te rukken, maar dat liet ze niet toe. Ik moest wel op de rand van haar bed blijven zitten.

‘Ik meen het. Het kan nu elke dag gebeuren dat jouw bloem –’

‘Waarom moeten we per se praten over iets wat nog niet eens gebeurd is?’

‘Om voorbereid te zijn.’ Eindelijk liet ze me los en ging ze wat meer achterover liggen, genesteld in een berg zachte dekens en kussens. Het bed leek haar helemaal op te slokken, op haar reusachtige buik na.

‘Alsjeblieft, mama. Ik vind het alleen maar walgelijk.’ Hui-verend trok ik mijn schouders op.

Zij giechelde, want ze vond het maar al te grappig dat ik me zo ongemakkelijk voelde. ‘Ik kan niet wachten om te zien hoe jij dat met jouw kindjes gaat aanpakken. Je weet wat ze zeggen: je kinderen zijn altijd tien keer zo erg als jijzelf was.’

Onwillekeurig snoof ik schamper terwijl ik naar het dressoir keek. Daar bovenop stonden genoeg ingelijste foto’s om, als je hard genoeg stampte, een lawine te veroorzaken. ‘Nou, ik wil geen kindjes, dus maak je geen zorgen.’ Ik keek haar weer aan, net op tijd om te zien dat ze even ophield met glimlachen.

‘Waarom niet?’

Ik wuifde in de richting van de foto’s. ‘Jij hebt er genoeg gekregen voor ons allebei.’ Ik wees op haar gigantische buik waarin haar zesde en zevende kindje zaten. ‘En telkens als ik even niet oplet, komen er meer. Even serieus: pa en jij moeten

zelf eens luisteren naar wat jullie me verteld hebben over de bloemetjes en de bijtjes. Vooral dat gedeelte over je driften beheersen. Hoog tijd om het wat rustiger aan te gaan doen, juffie.'

Daar was haar glimlach weer, gevolgd door een van haar typerende lachbuien. Ze hield haar buik met beide handen vast en wist nog net uit te brengen: 'Als je me zo aan het lachen maakt, komen deze twee te vroeg.'

'Nog maar twee weken. Ze moeten intussen wel zo'n beetje klaar zijn.'

'Ik ben er klaar mee om hier in bed te blijven.' Ze ging een beetje op haar zij liggen, en aan het onwillekeurig vertrekken van haar gezicht zag ik dat ze zich ellendig voelde.

Toen mama de diagnose pre-eclampsie – een woord dat ik nog nooit gehoord had – gekregen had, was ik op mijn fiets gestapt en naar de bibliotheek gegaan. Juffrouw Jones had me geholpen een boek over dat onderwerp te vinden. Uiteindelijk kreeg ik een boek mee waarin alles vanaf de conceptie tot de geboorte beschreven werd, met alle mogelijke complicaties. Omdat ik het van kافت tot kافت las, leerde ik dingen die ik liever niet te weten gekomen was. Ik wist ook dat je dat hele proces niet 'prachtig' kunt noemen, dat is een vette leugen. Niets bloemrijks aan. Mama kon die knoeiboel oppoetsen wat ze wilde. Al strooide ze er de hele dag bloemen en lieve woordjes overheen, daar trapte ik niet in.

'Je verandert nog wel van mening.' Ze trok haar lange haar, blond als zand en zonnenschijn, over haar schouder en begon het te vlechten. Eigenlijk droeg ze haar haar altijd los, behalve als ze tabaksbladeren tot slingers reeg om ze te laten drogen of als ze kookte. De laatste fase van de zwangerschap was blijkbaar ook een inspannende aangelegenheid. 'Ik voorspel dat je op een dag minstens drie kinderen zult hebben.'

'Wat? Ben je soms een waarzegster of zo?' Ik rolde met mijn ogen.

'Nee, wijsneus. Maar ik hoor dat er een waarzegster op de

kermis is. Misschien moet je daar naartoe. Kijken wat zij zegt.’ Mama giechelde. Als iemand hier een wijsneus was...

Ik stond op, waardoor het koperen ledikant kraakte, en haalde de post uit mijn achterzak. ‘Dit zat vandaag in de brievenbus.’

Mama nam de envelop aan, maakte die open en begon de inhoud – een landkaart, dat wist ik al – uit te vouwen. ‘Het is Tennessee!’

Ik keek even over de rand van de enorme rechthoek die ze met haar armen wijd vasthield. ‘Heb je al reservenamen bedacht voor het geval je het weer mis hebt, zoals de vorige keer?’

Mama had bij de vorige tweeling zeker geweten dat het twee meisjes waren, dus had ze de stadjes Charlotte en Elizabeth omcirkeld op de landkaart van North Carolina. Nou, ‘Elizabeth’ werd drie minuten na Charlotte geboren en iedereen hapte naar adem, want het was duidelijk een hij en geen zij. Dat arme jongetje is een week naamloos gebleven, tot mama besloot dat hij Raleigh heette. Dat is best grappig, maar we mogen hem er niet mee plagen. Mama zei dat hij daar identiteitsproblemen van zou kunnen krijgen.

Kreunend stak mama haar hand uit naar het nachtkastje en viste een pen uit het laatje aan de voorkant. ‘Dit zijn twee jongens. Volgens mij is dit zelfs een identieke tweeling. Met Nashville en Knoxville komen we niet voor verrassingen te staan.’

Dat wist ik nog niet zo zeker, na de vorige keer.

Ze beet op haar onderlip en concentreerde zich terwijl ze om die beide steden een kringetje trok. Ik moest op mijn tong bijten om mijn protest tegen die vreselijke namen voor me te houden.

Edith Foster was niet alleen een hippie, maar ook een huismus met een eigenaardig soort reislust waarmee ze niet verder kwam dan de bibliotheek. Ze had een enorme verzameling landkaarten en *National Geographic*-tijdschriften, maar ze heeft nooit een voet buiten de staat South Carolina gezet. Ter com-

pensatie heeft ze ieder van ons vernoemd naar een stad die haar interessant leek.

Tussen de vloerplanken door hoorde ik het kabaal beneden, en dat herinnerde me eraan dat ik nog meer te doen had dan met mama kletsen. Maar we waren bijna nooit echt samen en ik was egoïstisch genoeg om haar zo lang mogelijk voor mezelf te willen hebben.

Twee tweelingen achter elkaar dragen kostte haar blijkbaar veel energie, maar sjonge, wat vond deze vrouw het heerlijk om moeder te zijn! Ze adoorde ons en ze was een natuur-talent in het aanvoelen wat we nodig hadden. Boston had vaak knuffels nodig, en een luisterend oor. Phoenix had een strengere aanpak nodig. Zij beseftte meteen dat ze hem niet als een baby moest behandelen vanwege zijn handicap, en ze liet hem niet weggkomen met een grote mond. Mij plaagde ze vaak en ze maakte grappen met me, waarschijnlijk omdat ze wist dat ik te serieus ben en me moet leren ontspannen. Charlotte en Raleigh zouden binnenkort onttroond worden als jongsten, een bevoorrechte positie die ze al zeven jaar voor zichzelf hadden, dus waren ze door en door verwend. Ik vroeg me af hoe mama daar verandering in wilde brengen, maar ik wist dat ze dat wel zou uitpuzzelen. Zij behandelde zelfs pa als een baby, terwijl hij een volwassen man was.

Dat moederinstinct heb ik beslist niet van haar geërfd. Moederschap is voor mij ongeveer even interessant als een kies laten trekken of over menstruatie praten – twee dingen waarvan ik misselijk wordt. Ik ben veel liever buiten om een veld om te ploegen, en binnen zit ik het liefst bij pa aan de eettafel om de *Farmers' Almanac* te bestuderen.

‘Ik wou dat jij ook meeding,’ mompelde ik toen ik zware voetstappen op de trap hoorde.

Mama glimlachte over de rand van de landkaart heen. ‘Ja, ik ook. Ik durf te wedden dat die kermisklanten uit het hele land komen, of misschien wel uit de hele wereld.’ Haar blik werd weer dromerig. ‘Vraag maar een paar van die mensen waar ze

vandaan komen.' Dat was ook zo'n eigenaardigheid van haar. Bij elke toevallige ontmoeting was haar eerste vraag waar de ander vandaan kwam.

'Oké...' Ik veegde mijn haar uit mijn gezicht en zuchtte. 'Moet ik vanavond echt op de tweeling passen?'

'Ja. Je pa heeft wat Boston-tijd nodig. Daar vrolijkt hij altijd van op. Dus wil je dat alsjeblieft voor me doen?'

Eigenlijk wilde ik vragen waarom pa in vredesnaam opgevrolijkt moest worden. Mama was degene die wat meer plezier verdiende. Maar dat hield ik voor me, net als mijn commentaar op onze idiote namen, en ik mompelde: 'Ja, m'vrouw.' De zware voetstappen gingen over in een snel, bonkend geluid. Iemand stuitte op zijn achterste van de trap. 'Oei. Ik kan pa maar beter gaan helpen.' Voordat ik een stap bij het bed vandaan gezet had, pakte mama mijn hand.

'Liefje, ik weet dat je niet graag over bepaalde dingen praat, maar je moet er wel op voorbereid zijn. Ik heb wat voorraad ingeslagen. Het ligt boven in de linnenkast.'

Ik wist dat ze gewoon voor me aan het zorgen was, dus koos ik ervoor om eens een keer inschikkelijk te zijn. 'Dank je wel.' Ik kuste haar op haar wang en liep naar de deur. Daar stond ik even stil om haar nog even te plagen. 'Je moet me wel beloven dat dit de laatste baby's zijn!'

Mama wreef over haar buik en giechelde: 'Dat belooft ik niét.' Ze stak haar tong uit.

Ik stak mijn tong tegen haar uit voordat ik me omdraaide en de trap af holde om pa te helpen met het hoeden van de wilde dieren. Vier stuks, tussen de veertien en de zeven jaar. Een van mijn broers was verstandelijk gehandicapt en een andere lichamelijk, dus ik had er mijn handen vol aan. Phoenix ging voor in de truck zitten, bij pa en de tweeling, terwijl Boss en ik in de laadbak klommen. Het was een warme herfstavond en al babbelt Boss altijd graag over allerlei onzin, ik zat liever bij hem in de laadbak dan in de cabine. Veel rustiger.

Pa reed het kermisterrein op. De lucht was vol melodieuze

muziek van de draaimolen en de zoete, zware aroma's van suikerspinnen en karamelappels. De wind droeg dat alles naar ons toe, samen met verrukt gegil uit de achtbaan. Elke afdeling ging gepaard met gebrul van de mensen in de karretjes, golf na golf, zodat ik van tevoren al wist dat het mij net iets te veel zou worden.

Hoe ik ook tegen mama had gemopperd, ik vond het heerlijk om de dagelijkse sleur van het leven op de boerderij te doorbreken. Elke dag voerde ik onze kleine toom kippen en andere beesten voordat ik in de schoolbus kon stappen voor een saaie schooldag. Na schooltijd deed ik huishoudelijke klusjes, zorgde ik dat de anderen hun huiswerk maakten en hún klusjes deden; daarna hielp ik met avondeten en daarna moest iedereen in bad. Nu mama verplicht bedrust hield, voelde ik me geen jonge tiener, maar een opzichter.

Bij de ingang deelde pa munten voor de attracties uit, plus drie dollar per persoon. 'Dat moet genoeg zijn voor limonade en minstens twee snacks. Boss en ik gaan samen een paar attracties af, dus als je geld tekortkomt, moet je Ox of mij opzoeken. Als jullie je een beetje gedragen, mogen jullie nog een souvenir uitzoeken voordat we weggaan.' Hij overhandigde mij een stapel dollarbiljetten. 'Je moeder zei dat jij de tweeling wilde meenemen?'

'Willen' was sterk uitgedrukt, maar ik knikte. 'Ja, m'neer.' De veertienjarige Boston had het verstand van een vierjarige, maar hij was groot en avontuurlijk genoeg om van alle attracties te genieten. Ik wou dat hij vanavond mijn kermispartner was.

'Peg, ben jij er klaar voor? Je mag gerust bij ons tweeën blijven.' Met zijn duim duidde pa Boston en zichzelf aan.

'Ik red me wel. Ik wil kijken of ik een goudvis kan winnen. Daar is concentratie voor nodig en jullie zouden me alleen maar afleiden.' Phoenix draaide zich om en strompelde in de richting van de spelletjes, waar hij onmiddellijk opging in de mensenmassa.

'Over twee uur verzamelen we hier,' riep pa. Zijn diepe stem

zeilde over de hoofden van de mensen heen naar een jongen die vastberaden was met een goudvis thuis te komen.

‘Ja, m’neer!’ Phoenix’ stem wist ons op een of andere manier te bereiken, hoewel hij zelf uit het zicht verdwenen was.

Phoenix heeft meer pit dan iedereen die ik ooit ontmoet heb. Bij zijn vurige temperament verwacht je een roodharige, maar hij heeft even donker haar als de rest van mijn broers en mijn zusje. Die lijken allemaal op pa, met bruin haar en blauwe ogen. Phoenix is als jongetje van drie een been kwijtgeraakt toen hij achter de tractor aan holde en struikelde. Voordat pa beseftte dat hij gevallen was, draaide zijn rechterbeentje vast tussen de schijven van de eg. Na een aantal operaties en maandenlange revalidatie kwam Phoenix weer thuis. Zijn onderbeen was hij kwijt, maar dat was niet de enige verandering. Ondanks zijn jonge leeftijd was hij cynisch geworden. Tegen de tijd dat hij elf was, glimlachte hij zelden, en hij kon ruzie maken over de onbenulligste dingen.

Boston liet Phoenix al snel weten dat hij eruitzag als de piraat uit zijn stripverhaal, en hij doopte hem om tot Peg. Niemand gaat ooit in tegen ‘de Boss’, zoals pa Boston noemt, zelfs mijn chagrijnigste broertje niet. Dus de naam Peg bleef hangen. Die bijnaam paste hem zelfs beter dan de eerste paar protheses die hij moest dragen. Gelukkig hebben de artsen van het kinderziekenhuis het uiteindelijk wel goed geregeld.

‘Wij willen in de draaimolen,’ zei Charlotte, die altijd namens Raleigh en zichzelf praat.

Ik keek mijn broertje aan. Hij knikte instemmend. ‘Op naar de draaimolen dan.’ Met aan iedere hand een kind liep ik de menigte in en begon mijn kermisavond samen met de andere kleine kinderen en hun moeders.

Na twee keer in de draaimolen gingen we even bij de botsauto’s kijken. Bij elke botsing hapte de tweeling naar adem en begon te giechelen. Het middelpunt van alle actie was Vance Cumberland, de zoon van de burgemeester, die zijn auto telkens weer recht tegen een andere botsauto aan stuurde,

terwijl Malorie Fitzgerald zich aan zijn arm vastklampte. Onze burgemeester is – via een achterachterneef – verwant aan de beroemde familie Kennedy. Daarom wordt dit gezin in Magnolia als een soort vorstenhuis beschouwd. Malories vader is eigenaar van een van de twee advocatenbureaus in Magnolia, en bovendien verwant aan de fabrikanten van Duke's Mayonnaise. Natuurlijk beschouwen we dat gezin ook als hoge adel.

Volgens de roddelaars in het stadje waren Vance en Malorie al verloofd toen ze allebei nog in de wieg lagen. Dat snapte ik niet. Zou een politieke familie de krachten bundelen met een sauzen-imperium? Nee. Wat zou je denken van Duke's Mayo en die lui van de Merita broodfabriek? En doe daar dan nog een tomatenteler bij. Dan heb je helemaal een geweldige combinatie.

Vance zat een jaar hoger dan ik, maar ik wist meer over hem dan over alle jongens in mijn eigen jaar, en dat was Malories schuld. Zij zat in mijn jaar. Aangezien onze achternamen met dezelfde letter beginnen, hadden we op school altijd kluisjes naast elkaar. Nou, dat vond ik maar niets, want ze was altijd over Vance aan het zemelen.

Vance was een Eagle Scout, de hoogst haalbare rang bij de padvinderij.

Vance was de beste honkbalspeler die ooit voor ons district uitgekomen was.

Vance deed vrijwilligerswerk voor de YMCA.

Vance, Vance, Vance...

Vance Cumberland kwam mijn neus uit.

Malorie gilte en stootte Vance speels tegen zijn arm toen hij twee andere botsauto's ramde. Ik rolde met mijn ogen en begon de tweeling weg te trekken bij dat irritante volmaakte stelletje, in de richting van de kraampjes met lekkers.

De tijd vloog voorbij terwijl ik de tweeling in en uit alle kleuter-attracties hielp, nog meer zoetheid kocht en daarna popcorn om alle suiker een beetje aan te stampen. We deelden een slush puppy met druivensmaak en intussen keek ik

heimelijk naar mijn klasgenoten die in alle vrijheid van de ene spannende attractie naar de andere renden. Ringwerpen was het hoogtepunt van mijn avond: met ons laatste geld won ik drie gekke lange flessen met een kromme hals.

Na twee uur was de tweeling moe en jengelig. Mijn rug deed pijn van het rondslepen van drie eigenaardig gevormde flessen met frisdrank, en Phoenix werd vermist. Toen hij niet op de afgesproken plek arriveerde, ging pa met ons op jacht langs alle favoriete plekken van Phoenix. Toen dat niets opleverde, liepen we achter pa aan naar de rand van het kermisterrein, waar het spookhuis, de lachspiegels en andere rariteiten opgesteld waren. In dat gedeelte was het ook donkerder, behalve bij één attractie.

Die glinsterende paarse tent vol twinkelende lampjes was voor ons even onweerstaanbaar als een kaarsvlam voor motten. Twee tentflappen waren opgerold en daarachter was een ronde tafel te zien, omhuld met een zwartfluwelen kleed, met precies in het midden een kristallen bol. Die glanzende bol was het eerste wat mijn aandacht trok, maar toen zag ik de twee mensen die aan tafel zaten. Onze doodgewone Peg zat op een stoel tegenover een oogverblindende waarzegster.

‘Kijk, pa.’ Ik wees. ‘Peg zit in de tent van de waarzegster.’

‘Dat joch,’ mopperde pa terwijl hij de hele groep voorging naar de tafel waar Peg diep in gesprek leek te zijn met de vrouw. ‘Verdorie, Peg, wat doe jij hier?’ Pa nam beleefd zijn hoed af voor de waarzegster, die in glinsterende gewaden gehuld was en een fantastische hoofddoek met kraaltjes droeg – ik kon niet wachten om mama hierover te vertellen. ‘Sorry voor het ongemak dat mijn zoon u bezorgt, m’vrouw. Hoeveel krijgt u van mij?’ Hij haalde zijn portefeuille tevoorschijn.

‘Een heleboel,’ zei Peg. ‘Ik wil Foxy als souvenir. Ik zal me niet eens meer kwaad maken omdat ik geen vis gewonnen heb, als ik haar maar mee mag nemen.’

Alle ogen waren nu gericht op de verbluffend mooie vrouw. Haar donkerbruine gezicht glansde vanwege de fonkelende

lampjes en haar veelkleurige make-up, maar haar gezichtsuitdrukking bleef neutraal. Een tochtvlaag blies de geuren van popcorn en aarde weg en nu wervelde er een bedwelmende kruidengeur om ons heen. Deze exotische geur hadden we bij ons op het platteland nog nooit geroken, dus ik wist meteen dat hij evenzeer bij deze vrouw hoorde als de zijden stof die ze om haar hoofd gewikkeld had.

Pa verontschuldigde zich nogmaals tegenover haar en keek Peg streng aan. ‘Jongen, een souvenir is zoiets als die flessen die Ox bij zich heeft, of een knuffelbeest of zo. Een mens is geen souvenir, en het is onbeschoft om dat te beweren. Bied’ – pa las het bord dat tegen de tafel aan geleund stond – ‘mevrouw Deveraux je excuses aan.’

De waarzegster wuifde zijn bezwaren weg. ‘Phoenix heeft zich keurig gedragen. En noem me alstublieft Foxy.’ Haar stem, met een heel ander accent dan wij hier in Carolina hebben, klonk hypnotiserend. Een diepe stem vol zelfvertrouwen en gezag, maar vrouwelijk genoeg om verleidelijk te zijn. Maakte die stem ook deel uit van haar optreden? De tweeling leek al even gefascineerd als wij allemaal; Charlotte en Raleigh kwamen stapje voor stapje dichterbij haar staan.

Pa stelde zich beleefd voor en ze schudden elkaar de hand.

‘Jij ben echt een mooie zwarte vrouw,’ merkte Boss op en hij grijnsde breed.

‘Dank je wel, jongeman.’ Foxy glimlachte even.

‘Boss!’ Pa stootte hem even aan. ‘Mevrouw Foxy, daar bedoelde hij niets verkeerd mee. Lieve help, u zult wel denken dat ik een bende ongemanierde heidenen grootbreng.’

‘Nee, ik denk dat u ze de waarheid leert spreken. Ik ben zwart. Ik ben een vrouw. En mijn Jinx zegt ook dat ik mooi ben.’ Terloops stopte Foxy een pak kaarten in een houten kistje, voordat Boston ze te pakken kreeg. Ze gaf hem een kralenketting en meteen vergat hij de kaarten. Ook wij kregen ieder een ketting. ‘Phoenix probeerde me over te halen met hem mee naar huis te gaan. Hij zei dat zijn moeder niet eens

uit bed kan komen en dat Ox niet zo lekker kan koken als zij.' Haar stem klonk een beetje plagerig, maar de uitdrukking op haar glinsterende gezicht bleef neutraal. Met haar gitzwarte ogen op mij gericht knipoogde ze. 'Ik heb hem al verteld dat ik ook niet goed kan koken.'

Nu zou pa Phoenix op zijn kop geven, ons verzamelen en naar huis gaan, verwachtte ik. Maar nee, hij ging zitten en knoopte een heel gesprek aan met de waarzegster. 'Mijn vrouw kan elk moment bevallen van een tweeling. We hebben een tabaksplantage en Edie werkt even hard als twee volwassen kerels, maar nu zal ze haar handen vol hebben aan de baby's. Bent u toevallig op zoek naar verandering? Of blijft u liever hier?' Pa maakte een gebaar dat de hele kermis omvatte.

'Verandering hoort bij het leven. Daar ben ik altijd naar op zoek.' Ze tikte met haar lange, paarsgelakte nagel tegen haar donkerrode lippen. 'Maar mijn Jinx houdt niet van verandering.'

Nadat Foxy pa verteld had dat haar man op de dierenafdeling van de kermis werkte, liet hij de kinderen bij mij achter en vertrok bliksemsnel. Ik begreep niet waarom hij zo plotseling op zoek was naar hulp op de plantage. Maar hij stond bekend om zijn grillen, en het was echt iets voor hem om het gastenverblijf van de boerderij aan te bieden aan Jan en alleman.

Even later kwam pa terug met een afkeurend kijkende man. Jinx Deveraux is van gemiddelde lengte, graatmager, in alles het tegenovergestelde van zijn opvallende echtgenote. Nu streek hij zijn dikke snor glad terwijl pa probeerde hem het leven op de boerderij aan te smeren.

'Mijn opa en m'n pa hebben hun hele leven voor de baas gewerkt. Mijn koningin mag niet in onderdrukking leven.' Jinx boog zich voorover om Foxy op haar wang te kussen, en ging daarna door met het afwijzen van pa's aanbod van kost en inwoning in ruil voor helpen op de plantage.

'Maar zoveel vrijheid kan hier niet zijn.' Pa spreidde zijn armen en we keken allemaal naar de flinkerende lichten en al-

gehele chaos op de kermis. ‘Wil je dan nergens wortel schieten met je koningin? Je zou zelfs je eigen huis en een stuk land kunnen krijgen. Dat wij elkaar ontmoeten, is iets wat God zo geregeld heeft, vriend. Zie je dat niet?’

Zo bleven ze doorgaan, om en om, tot de kermis ging sluiten. Nadat de Deverauxs hadden beloofd erover na te denken en pa precies had verteld waar ze de boerderij konden vinden, boog pa zijn hoofd en bad dat God Foxy en Jinx naar ons toe zou leiden. Toen ik opkeek, zag ik een zweem van een glimlach op Foxy’s gezicht. Zo te zien was ze het met pa eens, al bleef ze zwijgen. De tijd zou het leren.

Terwijl we al weg begonnen te lopen, draaide ik me snel om en vroeg: ‘Waar komt u vandaan, mevrouw Foxy?’

‘New Orleans,’ antwoordde Foxy, en ik wist dat mama dat prachtig zou vinden.

Ik zwaaide, waarbij ik bijna een van die stomme flessen verloor, en haalde mijn familie in. Onderweg naar huis was het een beetje koud achterin, maar ik was zo opgepept dat het me niets kon schelen. Ons leven was zo saai dat elke ontmoeting met iemand die we nog niet kenden iets buitengewoons was, niet alleen voor mij, maar voor de hele familie Foster. We waren allemaal spraakzaam. De hele weg naar huis hingen Boss en ik over de sponning van het opengeschoven raam van de cabine heen om met de anderen te praten.

Zodra pa de truck voor het huis tot stilstand bracht, drukte ik de onhandige flessen stevig tegen me aan en draafde naar boven om mama over Foxy en haar gave kostuum te vertellen. Bij elke haastige stap tikten de flessen tegen elkaar, als een rinkelende waarschuwing dat ik eraan kwam. In gedachten zette ik alle details die ik haar wilde vertellen op een rijtje, in de hoop dat ik niets zou vergeten. Ik wist hoe gemakkelijk alles in de war kan raken, hoe sommige details glinsteren terwijl andere verbleken als sportschoenen die te lang in de zon gestaan hebben, tot een herinnering niet meer dan een vage reflectie van de waarheid is.

Ik stormde haar slaapkamer in om een herinnering met haar te delen, maar de herinnering aan dat moment zou ik nog jarenlang verdraaien, opnieuw vormen, en willen vergeten. Mijn armen werden slap, glas versplinterde, mijn voeten werden doorweekt en mijn keel brandde van de gil die me verscheurde.

Eén blauw aangelopen baby lag op het bed, zacht jammerend en bijna stikkend.

De andere baby lag zwakjes huilend in de levenloze armen van mijn moeder.

Het madeliefje hing verlept in haar bezwete haar.

Een karmozijnrode stroom verspreidde zich vanuit het bewegingloze lichaam van mijn moeder.

De landkaart van Tennessee lag op de grond, vol bloedspatten.

Al die details verzamelde ik onmiddellijk, maar ik herinnerde me alleen alles waaraan we hadden moeten denken voordat we naar de kermis vertrokken.

We hadden haar niet helemaal alleen moeten achterlaten. En zeker niet boven, terwijl de enige telefoon in huis helemaal beneden in de keuken stond. Ik had iets anders moeten doen dan brutale opmerkingen maken en mijn tong uitsteken naar mijn moeder, tijdens onze laatste ogenblikken samen...

‘Peg! Peg, haal hulp!’ schreeuwde ik en ik probeerde mijn vastgeplakte voeten los te krijgen om bij de blauwe baby te komen.

‘God zegene je, kind.’

‘Liefje, we bidden voor jullie.’

‘De Eerste Methodistenkerk komt straks avondeten brengen.’

‘Als jullie iets nodig hebben, laat het ons dan weten, lieverd.’

Elke goedbedoelde condoleance ging gepaard met een onhandige halve omhelzing. De mensen kwamen een voor een

langs, maar ik bleef stokstijf op de achterste bank zitten en gaf geen antwoord, omhelsde niet terug. Dat kon ik niet. Sinds ik mama dood had gevonden was ik mijn stem verloren, mijn hart, mijn hoop, mijn...

‘Liefje, wil je niet met je familie mee?’ fluisterde Morty Lawson. Hij regelde de begrafenis en probeerde de voortgang te bewaken, denk ik. Zojuist was pa mijn broers en zusje voorgedaan naar buiten, achter de kist met de dragers aan, zonder te beseffen dat ik nog ontbrak. Het was vier dagen na mama’s overlijden en sinds dat moment slaapwandelde hij. Dat gold voor ons allemaal, in verschillende mate.

Ik schudde mijn hoofd en bleef naar beneden kijken, naar Morty’s glanzende herenschoenen. De fatterige man sloeg zijn armen om me heen en drukte mijn gezicht tegen zijn koele zijden overhemd. Ik wilde aan die luxueuze stof voelen, maar mijn handen bleven tot vuisten gebald op mijn schoot liggen.

Morty streelde mijn schouder, liet me los en verdween naar buiten, met de rest. Nog een paar mensen probeerden me te condoleren, maar ik wilde mijn verdriet met niemand anders delen dan met mama. Daarom liet ik mijn hoofd hangen, met mijn lange haar als een beschermend gordijn voor mijn gezicht.

Terwijl het gebabbel buiten begon te vervagen, schraapte iemand voor me zijn keel. Door een spleetje in mijn haargordijn zag ik dat hij zich naar me omgedraaid had en met zijn ene knie op de kerkbank zat terwijl hij een beetje naar me toe leunde. Ik liet mijn hoofd nog wat verder zakken en hoopte dat hij die hint zou begrijpen.

Hij schraapte nogmaals zijn keel. ‘Ik ben Vance Cumberland.’

Ik slikte moeizaam en mompelde: ‘Oké.’ Dat ene woord prikte in mijn keel.

Toen ik het daarbij liet, sprak hij weer. ‘En jij bent Austin?’

Ik wist niet anders te doen dan krassend te herhalen: ‘Oké.’

Iemand achter me kneep ferm in mijn schouder. Er volgden geen kalmerende woorden, maar stilte, tot de persoon

in kwestie weg stampte. En daarna hoorde ik een vertrouwd geluid van buiten komen. Een geluid dat ik de laatste jaren had leren verwachten.

Vance hapte naar adem. ‘Die oude dame spuugde op de trap van de kerk.’

‘Ja.’ Dat wist ik al.

‘Ja? Maar waarom?’

Zuchtend hield ik mijn hoofd naar beneden, maar ik stopte het haargordijn achter mijn oren. ‘Dat is juffrouw Wise. Niks aan de hand.’

Hij wilde vast doorvragen over juffrouw Wise en haar eigenaardige gedrag, maar ik was dankbaar toen hij dat niet deed. Ik had geen energie en geen zin om iets over die vrouw uit te leggen, vooral omdat ik haar zelf ook niet begreep.

Eindelijk was de kapel bijna leeg, alleen wij tweeën zaten er nog. Deze rust was zoet, zoeter nog dan de cakes en taarten die de aanrechten en alle andere beschikbare oppervlaktes in ons huis in beslag namen. De afgelopen drie nachten had ik voor de pasgeborenen gezorgd, terwijl ook mijn andere broers en zusje in mijn slaapkamer bivakkeerden, op zoek naar een spoor van troost, zodat ik heel weinig slaap gekregen had. Er leek altijd wel iemand te huilen, die ik dan vast moest houden. Of iemand had dorst en dan moest ik water halen. Of iemand had honger en dan moest ik een bord eten halen.

Zodra Morty die avond bij ons huis weggereden was met mama achter in zijn lijkauto, was pa in zekere zin ook vertrokken. En hij was nog niet terug. Ik stond er alleen voor, want we hebben geen grootouders. Pa’s ouders zijn een paar maanden na elkaar overleden toen ik nog op de kleuterschool zat, en mama heeft haar ouders nooit gekend. Zij groeide op in een kindertehuis.

Een vriendin van mama was helemaal uit Nebraska gekomen om afscheid van haar te nemen, en zij paste tijdens de begrafenis op de pasgeborenen. Daarom was ik van plan zo lang mogelijk alleen in de kapel te blijven zitten. Helaas bleef

er steeds minder tijd alleen over, want Vance maakte nog geen aanstalten om weg te gaan.

‘Hoor eens, Austin...’ Zijn warme hand drukte even op mijn knie voordat hij weer naar de andere kant van de bank verdween. ‘Ik... ik wil nooit weten hoe jij je nu voelt.’

Ik had een gedachteloos nageprate condoleance-zin verwacht, dus bij die botte woorden keek ik op, recht in zijn groene ogen. Hij leek niet naar me, maar ín me te kijken, alsof hij een deel van de pijn waarmee ik in mijn eentje worstelde, wilde dragen.

‘Vance, jongen, we moeten gaan.’ De stem van zijn moeder, achter mij, verbrak de betovering van dat moment, en ik liet mijn hoofd weer zakken.

‘Ja, m’vrouw.’ De bank kraakte toen Vance opstond. Hij liep weg.

Het zou nog jaren duren voordat we elkaar weer spraken. De paar woorden die we die dag wisselden, troostten me. Dat had ik niet verwacht.

In de loop van die verschrikkelijke herfst leerde ik een paar harde waarheden. Bijvoorbeeld dat een mens dood kan zijn, zelfs als zijn hart nog klopt. De stank die uit de slaapkamer van mijn ouders kwam, was voldoende bewijs. Na de begrafenis had ik dat een week lang laten gebeuren, maar toen had ik geen keus meer. Ik moest er een eind aan maken.

Nadat ik de rest naar school gebracht had, zette ik me schrap, duwde de deur open en ging bijna over mijn nek. De slaapkamer zag eruit als een plaats delict, en zo rook het ook. Een doordringende lichaamsgeur. Fotolijstjes waren omgevallen als dominostenen, een paar lagen stukgevallen op de grond; kledingstukken hingen en lagen overal, en op het bed lag een slap lichaam.

Ik haastte me naar het raam en rukte dat open om wat

frisse lucht binnen te laten, in de hoop dat daarmee iets van de muffe, bedorven lucht zou verdwijnen. Mijn maag kneep samen toen ik in de hoek een prop bebloed beddengoed zag liggen. Ik draaide me om en keek naar het bed en de onbeweeglijke reus. Hij droeg nog altijd zijn begrafenispak. Zijn schoenveters waren los, maar hij had zijn schoenen nog aan. Hij hield zijn ene arm over zijn gezicht geslagen.

‘Hoe heb je het al die tijd uitgehouden met je schoenen aan?’ Ik trok zijn schoenen uit en kokhalsde van de nieuwe stank die hierdoor vrijkwam. Terwijl ik de schoenen door de kamer gooide, besepte ik dat de baby’s aan de andere kant van de gang wakker konden worden van dat geluid. Ik kromp ineen en luisterde met ingehouden adem. Gelukkig bleef het stil in huis.

‘Pa, je moet opstaan.’ Op mijn dringende verzoek kwam geen reactie, dus schudde ik aan zijn been. Eindelijk bewoog hij een beetje. ‘Alsjeblieft, pa. Je moet echt opstaan. De baby’s hebben flesvoeding en luiers nodig.’

Geen reactie.

Hoe ik ook smeekte, hij reageerde niet, en uiteindelijk werd ik kwaad. Ik marcheerde naar de badkamer en haalde een glas water. Dat gooide ik leeg over zijn vettige hoofd. Hij knipperde amper met zijn ogen. Draaide zijn hoofd niet eens weg om het water te ontwijken. Ik had liever gehad dat hij opsprong en me een pak rammel gaf.

Terwijl ik mijn tranen inslikte, drong de volgende harde waarheid tot me door: mama was er niet meer om ons te beschermen tegen pa’s donkere periodes. Op die harde waarheid volgde een moeilijke vraag: zou ik haar rol kunnen overnemen en mijn broers en zusje daartegen kunnen beschermen?

Wat er ook met pa was, het ging verder dan normale rouw, maar ik was te jong om het fijne ervan te begrijpen. Nu mama niets meer kon afschermen, ervoer ik voor het eerst de diepte van de schaduw die pa’s aanwezigheid op zijn omgeving wierp. Duister en onheilspellend, zonder een lichtpuntje.

Mama had hem nooit toegestaan zich zo lang te verstoppert, dus ik mocht niet zomaar weglopen. Ik mocht hem niet hier in de slaapkamer aan zijn lot overlaten.

Het was al bijna tijd om de baby's te voeden, en ik raakte in paniek. De angst vloog me naar de keel terwijl ik mijn vader streng toesprak. Dat had ik nog nooit gedaan, en ik had geen idee hoe pa zou reageren. Deze holle man die onbeweeglijk op bed lag, kende ik helemaal niet. Toch had ik geen keus: ik moest doorzetten.

Dus fluisterde ik streng: 'Hou op met dat kinderachtige gedrag, je bent geen baby!' Toen dat niet hielp, probeerde ik een nog hardere aanpak. 'Je moest je schamen. Mama zou zo teleurgesteld in je zijn omdat je ons dit aandoet.' De tranen brandden achter mijn ogen, maar ik weigerde ze te laten lopen. 'Dus hou hiermee op en kom je nest uit, meteen!'

Na veel tevergeefs duwen en sjoeren lukte het me eindelijk hem over te halen op te staan en de badkamer in te gaan. 'Pa, je stinkt. Echt heel, heel erg. Zoals Boss, toen hij door een stinkdier besproeid was en dacht dat de modder uit de varkensstal de stank wel zou maskeren...' Kreunend zette ik hem op het deksel van de wc-pot. Zijn grote lijf zakte scheef, zo verslagen dat mijn woede bijna omsloeg in medelijden, maar ik moest en zou razend blijven. Medelijden zou me alleen maar meesleuren in zijn duisternis, en daar hadden we geen van beiden iets aan. 'Ja. Nee. Jij stinkt nog erger. Dus gebruik dat hele stuk zeep maar.' Nadat ik het water op warm gezet had, wees ik streng in de richting van de douche en stampte de badkamer uit. Eigenlijk wilde ik de deur dichtslaan, maar ik herinnerde me op tijd dat ik de baby's niet wakker wilde maken.

Terwijl hij zich waste, haalde ik de ranzige lakens van het bed en raapte de lakens die stijf stonden van het bloed op van de grond. De zure lakens gooide ik in de was en de bebloede lakens in de vuilnisbak. Vervolgens pakte ik schone kleren voor pa, legde die achter de badkamerdeur en wachtte tot hij zich aankleedde. Ik bleef daar staan en vertelde hem dat

hij zijn tanden moest poetsen, alsof hij dat nog nooit in zijn leven gedaan had. Toen ik de tandpastatube voor hem moest opendraaien en een beetje tandpasta op zijn borstel moest doen, begon ik me af te vragen...

Tegen de tijd dat ik pa aan de eettafel had geïnstalleerd en hem grutten voerde, sloeg de uitputting toe, maar het zachte gehuil dat uit mijn eigen slaapkamer kwam, maakte me duidelijk dat ik geen tijd had om uitgeput te zijn. Ik keek in mijn vaders lege, bloeddoorlopen ogen en ik zag dat hij zijn pasgeboren zoontjes niet hoorde huilen. Op dat moment drong de volgende harde waarheid tot me door: ik was moeder geworden, nog voordat ik volwassen werd.

Mijn laatste gesprek met mama kwam me voor de geest, en nu wist ik zeker dat zij geen waarzegster was. Ze had voorspeld dat ik drie kinderen zou krijgen, maar dat zou nooit gebeuren. Ik had er al zeven voor wie ik moest zorgen, en een van hen was een volwassen man.

KAN DE WAARHEID HELEN ALS ALLES GEBROKEN LIJKT?

Magnolia, South Carolina, 1980. Austin Foster is nog maar een tiener als haar moeder sterft in het kraambed. Terwijl haar vader zich opsluit in zijn verdriet, komt de zorg voor haar broertjes en zusjes volledig op Austins schouders terecht.

In de jaren die volgen is het leven op de tabaksboerderij van de Fosters zwaar en lukt het ze nauwelijks om het hoofd boven water te houden. Austin doet haar uiterste best om haar vaders extreme stemmingswisselingen voor de buitenwereld verborgen te houden, maar dat wordt steeds moeilijker als er hulp komt uit onverwachte hoek.

Precies op het moment dat er iets moois lijkt te ontstaan tussen Austin en een rijke jongen uit de buurt, op wie ze al jaren verliefd is, maakt haar vader een keuze waardoor alle familiegeheimen in één klap op straat komen te liggen.

T.I. LOWE begon met schrijven toen haar moeder ernstig ziek was. Sindsdien schreef ze bijna twintig feelgoodromans. Met *Onder de magnolia* is ze een andere richting in geslagen en het resultaat is een prachtige roman.

ISBN 978 902 9734769 NUR 302

9 789029 734769 >

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT